

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 228/2020-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 2B, Pezinok,

vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 435/2016 z 1. marca 2017,

základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 2/2018 z 18. decembra 2018

a jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom „Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Bratislava I“ v konaní vedenom pod ČVS: OÚV-529/2002, postupom „Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru

Bratislava IV“ v konaní vedenom pod ČVS: OÚV-243/2002 a postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 81/2010 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 435/2016 z 1. marca 2017 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“),

základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a 3 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 2/2018 z 18. decembra 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“)

a svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom „Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Bratislava I“ v konaní vedenom pod ČVS: OÚV-529/2002, postupom „Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Bratislava IV“ v konaní vedenom pod ČVS: OÚV-

243/2002 a postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 81/2010.

2. Z predloženej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 81/2010 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáhal proti žalovanej – Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), zaplatacia finančnej sumy 13 500 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“).

3. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že k nesprávnemu úradnému postupu došlo hrubou nečinnosťou „vyšetrovateľov PZ vo veci obvineného [REDAKOVANÉ] pre trestný čin ublíženia na zdraví navrhovateľa podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. pôvodne vedenej na OÚV PZ Bratislava I sp. zn. OÚV 529/02 a následne vedenej na OÚV PZ Bratislava IV sp. zn. 243/2 od 16. 09. 2002 po jej spojení k trestnej veci obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], došlo k mareniu základného práva poškodeného t. j. navrhovateľa, vyvolania stavu právnej a vnútornej osobnej neistoty titulom hrubého a nedôsledného zachovávania občianskych práv poškodeného t. j. marením § 2 ods. 4 Trestného poriadku.“.

4. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 C 81/2010 z 18. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol, pretože sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno o tom, že mu vznikla nemajetková ujma a že táto mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľov Policajného zboru. Sťažovateľ následne podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom namietal jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, ako aj postup okresného súdu, keďže okresný súd pojednával vo veci 18. apríla 2016 napriek tomu, že sťažovateľ neúčast' na predmetnom pojednávaní riadne a včas ospravedlnil a požiadal o jeho odročenie.

5. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 435/2016 z 1. marca 2017 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny. K námietke sťažovateľa, podľa ktorej okresný súd prerokoval a následne rozhodol jeho vec napriek tomu, že sťažovateľ žiadal o odročenie pojednávania, krajský súd s poukazom na znenie § 119 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov účinného do 30. júna 2016 uviedol, že sťažovateľ bol „*povinný oznámiť súdu prvej inštancie dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu.*“, čo však neurobil, pretože „*o odročenie pojednávania požiadal až dňa 17. 04. 2016.*“. Krajský súd ďalej uviedol, že žiadosť sťažovateľa „*o odročenie pojednávania neobsahuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na pojednávaní...*“, pričom „*[r]ozpis rehabilitačných procedúr a potvrdenie [REDAKOVANÉ], že žalobcov stav je stabilizovaný a že musí podstúpiť rehabilitáciu, nemožno považovať za vyjadrenie ošetrojúceho lekára, ktoré by bolo v súlade s § 119 ods. 3 O.s.p.*“.

6. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, v rámci ktorej poukazyval na absenciu primeraných dôvodov, na základe ktorých okresný súd rozhodol v merite veci, krajský súd nad rámec dôvodov už uvedených v rozsudku okresného súdu s poukazom na znenie § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu konštatoval, že sťažovateľ „*v konaní ani netvrdil a preto logicky ani nepreukázal, že by mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní vznikla tak závažná ujma, že iba samotné konštatovanie porušenia práva by nebolo dostatočným zadostučinením.*“. Ďalej krajský súd ozrejmil, že to, že „*predmetné trestné konanie trvalo dlhú dobu (skoro 10 rokov) ešte samo o sebe neznamená, že by žalobcovi akosi automaticky vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.*“.

7. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil predovšetkým s poukazom na § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) z dôvodu, že krajský súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti najmä uviedol, že všeobecné súdy rozhodujúce v jeho veci nevykonali ním navrhnuté dôkazné

prostriedky, krajskému súdu osobitne vytykal, že sa nezaoberal pochybením okresného súdu spočívajúcim v nezabezpečení jeho osobnej účasti na pojednávaní konanom 28. apríla 2014, čím došlo k znemožneniu jeho práva klásť svedkovi otázky a ovplyvniť rozhodnutie vo svoj prospech. Sťažovateľ ďalej uviedol, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej z 26. októbra 2011, a tiež, že mu krajský súd neoznámil elektronicky miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku. V rámci tohto dovolacieho dôvodu sťažovateľ namietal aj nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ napokon v dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP a uviedol, že neprimeraná dĺžka trestného konania, v ktorom vystupoval ako poškodený, automaticky podľa jeho názoru prezumuje vznik nemajetkovej ujmy.

8. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa napadnutým rozhodnutím ako neprípustné odmietol.

9. Sťažovateľ s rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu nesúhlasí a v rámci ústavnej sťažnosti predostiera identické argumenty, aké použil v uplatnenom odvolaní a dovolaní, očakávajúc nápravu, ktorej sa nedočkal pred všeobecnými súdmi.

10. Sťažovateľ ďalej nesúhlasí s „*postupom Okresného úradu vyšetrovania PZ Bratislava I v konaní vedenom pod ČVS: OÚV – 529/2002, postupom Okresného úradu vyšetrovania PZ Bratislava IV vedenom pod č. k. OÚV 243/2002 a... postupom okresného súdu v konaní vedenom pod č. k. 16 C 81/2010*“ a tvrdí, že označené konania trvali neprimerane dlho. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na to, že 20. apríla 2000 sa stal obeťou „*násilného trestného činu a ublíženia mu na zdraví... s tým, že vo veci pôvodne vedenej na Okresnom úrade vyšetrovania PZ Bratislava I bolo dňa 28. 02. 2002 uznesením vyšetrovateľa PZ začaté trestné stíhanie... pre trestný čin ublíženia na zdraví.*“. Sťažovateľ ďalej uvádza, že 10. septembra 2002 bola označená vec „*Okresným úradom vyšetrovania PZ Bratislava I zaslaná na spojenie na Úrad justičnej a kriminálnej polície OR PZ Bratislava IV, kde bola vec následne vedená pod č. k. ČVS: OÚV 243/2002 (č. k. ORP-243/OEK-B4-2002) na podklade uznesenia vyšetrovateľa zo dňa 16. 09. 2002.*“. Následne bola predmetná vec 8. januára 2010 „*postúpená na Okresnú prokuratúru Bratislava IV*

s návrhom na podanie obžaloby...“, pričom listom č. k. 1 Pv 1319/09-37 z 30. marca 2010 Okresná prokuratúra Bratislava IV upovedomila sťažovateľa o podaní obžaloby pre trestný čin ublíženia na zdraví a „[p]rípisom z 20. 04. 2010 č. k. IV/1 Gpt 113/10-7 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky skonštatovala, že v predmetom konaní došlo zo strany vyšetrojúcich orgánov policajného zboru k neprimeraným a subjektívnym prietahom.“. Keďže v označenej trestnej veci došlo k neprimeraným prietahom, sťažovateľ listom z 2. januára 2010 „požiadal Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy za extrémnu dĺžku trestného konania... a to v sume 13.500,- Eur...“ a následne 27. apríla 2010 podal na okresnom súde „kompenzačnú žalobu voči Slovenskej republike... s požiadavkou na zaplatenie odškodnenia nemajetkovej ujmy v sume 13.500,- Eur...“. Okresný súd vo veci sťažovateľa následne rozhodol rozsudkom 18. apríla 2016 tak, že jeho žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

11. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky právo podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 36 ods. 1, ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co/435/2016 z 1.3.2017 porušené boli.

2. Základné právo [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1, ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, právo podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odmietajúcim uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 6 Cdo 2/2018 z 18.12.2018 porušené boli.

3. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/435/2016 z 1.3.2017 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

4. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 2/2018 z 18.12.2018 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní solidárne uhradiť [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadosťučinenie 10 000,- Eur a trovy právneho zastúpenia v sume 653,32 Eur na účet jeho advokátky... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného úradu vyšetrovania PZ Bratislava I v konaní vedenom pod č. k. ČVS: OÚV-529/2002, postupom Okresného úradu vyšetrovania PZ Bratislava IV pod č. k. OÚV 243/2002 a následne postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod č. k. 16C/81/2010 porušené boli.

7. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 19 000,- Eur, ktoré sú Okresný súd Bratislava I, Okresné riaditeľstvo PZ Bratislava I, Okresné riaditeľstva PZ Bratislava IV povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť mu do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

8. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 326,66 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne... do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

12. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duľovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriš – predseda senátu, Ladislav Duditš a Libor Duľa.

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa § 124 štvrtej vety zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

18. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

20. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami

o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

21. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

22. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobe, ktorý ustanoví zákon.

23. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

24. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

25. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

26. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

27. Podľa čl. 36 ods. 3 listiny každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobil nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

28. Podľa čl. 6 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

29. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 postupom Okresného úradu vyšet'rovania Policajného zboru Bratislava I v konaní vedenom pod ČVS: OÚV-529/2002, Okresného úradu vyšet'rovania Policajného zboru Bratislava IV v konaní vedenom pod ČVS: OÚV-243/2002 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 81/2010

30. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

31. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priet'ahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby ten orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne neprípúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

32. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred príslušným orgánom verejnej moci, v ktorom už v ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený orgán verejnej moci meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto orgánu v čase doručenia ústavnej sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

33. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

34. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného

práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

35. Ústavný súd konštatuje, že predmetom predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tejto časti preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého postupom Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Bratislava I v konaní vedenom pod ČVS: OÚV-529/2002, Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Bratislava IV v konaní vedenom pod ČVS: OÚV-243/2002 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 81/2010 malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

36. Ústavný súd konštatuje, že z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh k nej považuje za preukázané, že vec vedená Okresným úradom vyšetrovania Policajného zboru Bratislava I pod ČVS: OÚV-529/2002 bola 10. septembra 2002 „zaslaná na spojenie na Úrad justičnej a kriminálnej polície OR PZ Bratislava IV, kde bola... následne vedená pod č. k. ČVS: OÚV 243/2002...“. Okresný úrad vyšetrovania Policajného zboru Bratislava IV následne 8. januára 2010 vec vedenú pod ČVS: OÚV-243/2002 postúpil Okresnej prokuratúre Bratislava IV s návrhom na podanie obžaloby, pričom 30. marca 2010 Okresná prokuratúra Bratislava IV upovedomila sťažovateľa o podaní obžaloby pre trestný čin ublíženia na zdraví. Ústavný súd ďalej považuje za zrejmé, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 16 C 81/2010, ktorého postupom malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je skončené na základe rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu.

37. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že k namietanému porušovaniu v ústavnej sťažnosti označených práv na uvedenom skutkovom základe v čase podania ústavnej sťažnosti postupom Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Bratislava I v konaní vedenom pod ČVS: OÚV-529/2002, Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Bratislava IV v konaní vedenom pod ČVS: OÚV-243/2002 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 81/2010 už nemohlo dochádzať, a preto ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a 3 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

38. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

39. Sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv rozhodnutím krajského súdu a žiada zrušiť jeho rozsudok sp. zn. 6 Co 435/2016 z 1. marca 2017. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné aj vtedy, ak rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky za podmienok uvedených v písm. a), b) a c) CSP. Dovolací dôvod zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP] a nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 421 ods. 1 CSP) uplatnil sťažovateľ vo svojom opravnom prostriedku proti označenému rozhodnutiu krajského súdu.

40. Skutočnosť, že sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu označených práv proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré aj využil, založila dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a 3 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

41. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ najvyššiemu súdu vytýka, že (i) sa dôsledne nevysporiadal s procesným pochybením krajského súdu, ktorý ho prostredníctvom elektronických prostriedkov neinformoval o verejnom vyhlásení rozsudku, (ii) z úradnej povinnosti nereagoval na vadu v postupe okresného súdu, ktorý *„nezabezpečil osobnú účasť... [sťažovateľa] na pojednávaní dňa 28. 04. 2014 z väzby v ÚVVAÚTVOS Bratislava...“*, čím mu znemožnil klásť svedkovi otázky a ovplyvniť rozhodnutie vo svoj prospech, a skutočnosť, že sťažovateľ nebol v priebehu konania pred okresným súdom riadne poučený aj o možnosti zvoliť si advokáta na zastupovanie v súdnom konaní, (iii) nedal mu odpoveď na podstatné námietky uplatnené v dovolacom konaní týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, nevykonania navrhovaných dôkazných prostriedkov, nezabezpečenia jeho osobnej účasti na pojednávaní uskutočnenom okresným súdom 28. apríla 2014, nedoručenia vyjadrenia žalovanej z 26. októbra 2011, nesprávneho právneho posúdenia otázky vzniku nemajetkovej ujmy, neposkytnutia informácie prostredníctvom elektronických komunikačných prostriedkov o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu a (iv) nevysporiadal sa s námietkou, podľa ktorej mu postupom okresného súdu v súvislosti s nariadením pojednávania na 18. apríl 2016 *„bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom, keďže svoju neúčasť na tomto pojednávaní riadne a včas ospravedlnil a požiadal o odročenie z akútnych zdravotných dôvodov...“*.

42. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

43. Najvyšší súd k sťažovateľom uplatneným dovolacím námietkam, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, predovšetkým uviedol, že z odôvodnenia rozsudku krajského súdu „*nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.*“, a preto sťažovateľ „*nedôvodne argumentoval*“ jeho nedostatočným odôvodnením alebo arbitrárnosťou. Najvyšší súd sa vyjadril k námietke sťažovateľa, podľa ktorej odvolací súd nevykonal dokazovanie v ním navrhnutom rozsahu, spôsobom, že „*nevykonanie dôkazov nebolo [ani, pozn.] podľa predchádzajúcej úpravy považované za vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f.) O. s. p. ...*“, keďže rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazných prostriedkov budú vykonané, leží vo sfére uváženia všeobecného súdu.

44. Najvyšší súd reagoval aj na námietku sťažovateľa, ktorou spochybňoval správnosť postupu krajského súdu predchádzajúceho verejnému vyhláseniu jeho rozsudku, pričom v tejto súvislosti uviedol, že „*v spise sa nenachádza žiadosť o doručovanie písomnosti elektronicky, čo je nevyhnutnou podmienkou takéhoto doručovania*“, preto krajský súd nepochybil, keď o tomto verejnom vyhlásení rozsudku krajského súdu neupovedomil sťažovateľa. K námietke týkajúcej sa nedoručenia vyjadrenia žalovanej z 26. októbra 2011 najvyšší súd uviedol, že predmetné vyjadrenie bolo sťažovateľovi doručené 22. novembra 2011, o čom svedčí doručka založená v súdnom spise na č. l. 119, pričom na pojednávaní konanom 21. novembra 2011 bol s označeným vyjadrením sťažovateľ oboznámený ešte pred jeho doručením. Pokiaľ ide o námietku, ktorou sťažovateľ krajskému súdu vytýkal, že okresný súd sa nezaoberal porušením povinnosti okresného súdu zabezpečiť jeho prítomnosť na pojednávaní konanom 28. apríla 2014, čím mu zmaril možnosť klásť svedkovi otázky, najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ mal možnosť túto námietku uplatniť už v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, čo neurobil, preto na túto námietku uplatnenú až v dovolacom konaní neprihliadol.

45. Pokiaľ ide o dovoláciu argumentáciu sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ za právnu otázku zásadného významu pre rozhodnutie odvolacieho súdu považoval otázku preukazovania vzniku nemajetkovej ujmy v prípade obetí trestných činov, u ktorých sa nemajetková ujma nepreukazuje, ale priamo prezumuje. Najvyšší súd v tejto súvislosti svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„V preskúmvanej veci žalobca v dovolaní uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého je v danom prípade nevyhnutné v súlade s § 9 a § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. preukázať vznik nemajetkovej ujmy u obeť násilného trestného činu. Za právnu otázku zásadného významu pre rozhodnutie odvolacieho súdu považoval otázku preukazovania vzniku nemajetkovej ujmy v prípade obetí trestných činov, u ktorých sa nemajetková ujma nepreukazuje ale priamo prezumuje. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (ani z rozsudku súdu prvej inštancie) ale nevyplýva, že by pre jeho rozhodnutie bolo podstatné riešenie tejto právnej otázky, a že by sa jej riešením zaoberal. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie uviedol, že prierahy v trestnom konaní, v ktorom žalobca vystupoval ako osoba poškodená, samé o sebe neznamenajú, že žalobcovi automaticky vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Súd prvej inštancie navyše dodal, že pokiaľ žalobca odôvodňuje nemajetkovú ujmu neprimeranou dĺžkou konania bez potreby jej preukázania, robí tak v inom kontexte ako súd prvej inštancie, ktorý postupuje podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Nosným (podstatným) dôvodom rozhodnutia odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) od ktorého záviselo priznanie nemajetkovej ujmy, bol preto záver o splnení podmienok podľa § 9 v spojení s § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. v danom spore. Žalobcom formulovaná právna otázka nemá charakter takej právnej otázky, od vyriešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, keď žalobca spája zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci s finančným odškodňovaním obetí násilných trestných činov podľa zákona č. 274/2017 Z. z., ktorý nebol konajúcimi súdmi vôbec aplikovaný. Dovolací súd dospel preto k záveru, že nebol splnený jeden zo základných predpokladov prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.“

46. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, a preto právne závery najvyššieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a sú tak ústavne akceptovateľné.

47. Najvyšší súd predovšetkým poukázal na celkovú vyváženosť a zrozumiteľnosť skutkových a právnych dôvodov, na ktorých krajský súd založil svoje meritórne rozhodnutie, ako aj na adekvátnosť postupu krajského súdu v súvislosti s verejným vyhlásením jeho rozsudku a konkretizuje fakty, z ktorých tento záver vyvodil, pričom sťažovateľ na tieto primeraným spôsobom nereaguje, a to najmä s v súvislosti s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého nestačí, že strana konania oznámila svoju elektronickú adresu, pretože bol potrebný aj výslovný prejav o tom, že žiada o doručovanie písomností elektronicky. Sťažovateľ ani netvrdil, že by si uvedenú povinnosť splnil.

48. Najvyšší súd uviedol aj konkrétne skutkové dôvody, na základe ktorých považoval za preukázané, že nedošlo k porušeniu kontradiktórnosti konania v neprospech sťažovateľa tým, že nebol vylúčený z možnosti sa oboznámiť so skutkovou a právnou argumentáciou žalovanej uvedenu v podaní z 26. októbra 2011, keďže s touto bol sťažovateľ oboznámený na pojednávaní konanom 21. novembra 2011 (túto skutočnosť sťažovateľ nijako nevyvracia) a tiež mu predmetné vyjadrenie žalovanej bolo zaslané na jeho adresu.

49. Pokiaľ ide o sťažovateľom uplatnenú námietku nevykonania ním navrhnutých dôkazných prostriedkov zo strany všeobecného súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom označená povinnosť, ktorej splnenia sa domáhal, nemá svoj normatívny základ v právnom poriadku. Práve naopak, podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z čoho nepochybne vyplýva, že ani po 30. júni 2016 nevzniklo stranám právo na to, aby nimi navrhnuté dôkazy boli súdom vykonané, pretože i naďalej platí, že je vecou úvahy súdu, ktoré dôkazy vykoná, resp. ktoré nevykoná. Vecná opodstatnenosť nevyhovenia dôkaznému návrhu je vecou hodnotenia (už vykonaných a potreby vykonania ďalších) dôkazov, ktoré nie je úlohou dovolacieho (ani ústavného)

súdu, pokiaľ nie je namietaná absencia alebo arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k tejto otázke (vyrovnanie sa s odmietnutím vykonania navrhovaného dôkazu, resp. s dostatočnosťou relevantných skutkových zistení bez jeho vykonania).

50. Ďalej najvyšší súd reagoval aj na námietku sťažovateľa, ktorou krajskému súdu vytýkal, že okresný súd sa nezaoberal porušením povinnosti zabezpečiť jeho účasť z výkonu väzby na pojednávaní konanom 28. apríla 2014, keď konštatoval, že táto námietka nebola sťažovateľom uplatnená v odvolacom konaní, a preto na ňu v dovolacom konaní neprihliadol. Možno konštatovať, že sťažovateľ túto argumentáciu najvyššieho súdu nijako nespochybňuje a iba všeobecne bez odkazu na konkrétne zákonné alebo judikatúrne východiská uvádza, že na túto vadu mal najvyšší súd prihliadať z úradnej povinnosti.

51. Napokon najvyšší súd vyhodnotil ako neprípustnú aj tú časť dovolacej argumentácie sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, keď dospel k záveru, že sťažovateľ vymedzil právnu otázku, ktorá z pohľadu ťažiskových dôvodov rozhodnutia uvedených v odôvodnení rozsudku krajského súdu nebola rozhodujúca. Tento záver a jeho relevanciu pre rozhodnutie o dovolaní potom najvyšší súd náležite, resp. ústavne udržateľne odôvodňuje.

52. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval skutkové a právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi uvedenými v napadnutom uznesení nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti týchto názorov a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu ich nahradiť svojimi vlastnými. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

53. Z už uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

54. Nad rámec už uvedeného je potrebné ďalej uviesť, že v podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta aj to, že okresný súd si v plnom rozsahu nespĺnil voči nemu poučovaciu povinnosť, čím mu znemožnil realizáciu jeho procesných práv v rozsahu, v akom mu ju priznával Občiansky súdny poriadok, na čo najvyšší súd nereagoval z úradnej povinnosti, a tiež, že najvyšší súd sa z úradnej povinnosti nevysporiadal s námietkou, podľa ktorej mu postupom okresného súdu v súvislosti s nariadením pojednávania na 18. apríl 2016 *„bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom, keďže svoju neúčast' na tomto pojednávaní riadne a včas ospravedlnil a požiadaval o odročenie z akútnych zdravotných dôvodov...“*. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že zo sťažovateľom priloženého dovolania nevyplýva, že by tieto námietky uplatnil aj v dovolacom konaní, hoci vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že nimi bolo možné odôvodniť dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

55. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07)

56. Z uvedeného dôvodu, ústavný súd konštatuje, že na prerokovanie námietok, ktoré sťažovateľ mohol, avšak neuplatnil v rámci podaného dovolania, nemá právomoc [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Opačný záver by bol prejavom neprimeraného súdneho aktivizmu pri uplatňovaní kasačnej právomoci ústavného súdu vyplývajúcej mu z čl. 127 ods. 2 ústavy. V tejto súvislosti je potrebné tiež uviesť, že ak by orgán verejnej moci mohol za akýchkoľvek okolností ignorovať svoju ústavnú povinnosť vyplývajúcu mu z čl. 2 ods. 2 ústavy, tak by doktrína o jeho viazanosti ústavou a zákonom strácala praktický význam a bola by normatívne vyprázdnená.

57. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu